

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 16.12.2014 v trestní věci obžalovaných A■■■■ D■■■■■, nar. ■■■■■ v ■■■■■, a Mgr. Y■■■■ Z■■■■, nar. ■■■■■ v ■■■■■, *t a k t o* :

K odvolání Okresního státního zástupce v Domažlicích a obžalované A■■■■ D■■■■■ se podle § 258 odst. 1 písm. b), c) trestního řádu **zrušuje** rozsudek Okresního soudu v Domažlicích ze dne 10.10.2014 sp.zn. 8T 52/2014 v celém rozsahu a věc se podle § 259 odst.1 trestního řádu **vrací** okresnímu soudu.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Domažlicích byla obžalovaná A■■■■ D■■■■■ uznána vinnou, že dne 19. 6. 2013 v době kolem 16:40 hodin v areálu bývalého zatopeného lomu zv. Lomeček u obce Starý Klíčov, okres Domažlice, jako pedagogický pracovník - učitelka Základní školy ■■■■■, ■■■■■, v rámci školní akce – ozdravného pobytu ve Starém Klíčově, při koupání dětí, nad nimiž převzala po předchozí dohodě s kolegyní Mgr. Y■■■■ Z■■■■, nar. ■■■■■, dozor, nevykonávala dostatečný dozor nad nezl. P■■■■ B■■■■, nar. ■■■■■, který skočil z ukotveného plovoucího mola do vody, a v důsledku takto nedostatečně vykonávaného dozoru si nevšimla, že nezl. P■■■■ B■■■■ po skoku do vody zaplavoval pod molo, a zareagovala až poté, co na to byla upozorněna dalšími dětmi, když nezl. P■■■■ B■■■■ nevyplaval zpod mola nad hladinu a byl nalezen po bližší nezjištěné době nejdéle do 4 minut od skoku do vody v hloubce kolem 1 metru pod molem zástupcem provozovatele areálu, když v důsledku nedostatku kyslíku utrpěl nezl. P■■■■ B■■■■ těžké poškození mozku, jehož důsledkem bylo vigilní kóma a dne 13. 12. 2013 zemřel na trombotické vmetnutí – embolii větví plicní tepny při poškození mozku z dušení, přičemž ke smrti došlo v příčinné souvislosti s jeho tonutím dne 19. 6. 2013, přičemž obžalovaná tak porušila ustanovení § 6 odst. 4 Vyhlášky Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy č. 263/2007 Sb., kterou se stanoví pracovní řád pro zaměstnance škol a školských zařízení zřízených Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy, krajem, obcí nebo dobrovolným svazkem obcí, v platném znění. Její jednání bylo posouzeno jako zločin (správně přečin) usmrcení z nedbalosti dle § 143 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku a byla za ně odsouzena podle § 143 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku, jehož výkon jí podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou let.

Obžalovaná Mgr. Y■■■■ Z■■■■ byla podle § 226 písm.c) trestního řádu zproštěna obžaloby pro skutek, kterého se měla dopustit tím, že dne 19. 6. 2013 v době kolem 16:40 hodin v lokalitě zv. Lomeček u obce Starý Klíčov, okres Domažlice, jako učitelka Základní školy, ■■■■■ vykonávající dozor nad 18 nezletilými žáky základní školy, kteří se zúčastnili zotavovací akce – výletu do Starého Klíčova, okres Domažlice, při koupání v lokalitě zvané Lomeček nevykonávala dostatečný dozor nad dětmi, které skákaly z ukotveného plovoucího mola do vody, v důsledku takto nedostatečně vykonávaného dozoru si nevšimla, že nezletilý P■■■■ B■■■■, nar. ■■■■■ po skoku do vody

nevyplavala nad hladinu a začala jednat a hledat nezletilého až poté, co na to byla upozorněna dalšími dětmi, když nezletilý P. B. po skoku do vody zaplavala pod molo, nevynořil se a byl nalezen po nejméně 10-13 minutách od skoku do vody provozovatelem areálu, když v důsledku nedostatku kyslíku utrpěl těžké poškození mozku, jehož důsledkem bylo vigilní kóma a dne 13. 12. 2013 zemřel na trombotické vmetnutí – embolii větví plicní tepny při poškození mozku z dušení, přičemž ke smrti došlo v příčinné souvislosti s jeho tonutím dne 19. 6. 2013, když obě vyučující porušily ustanovení § 415 zákona č. 40/1964Sb. v platném znění, ustanovení čl. 17 metodického pokynu k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví dětí a žáků ve školách a školských zařízeních zřizovaných Městskou částí Praha 10 vydaného odborem školství Městské části Praha 10 pod č.j. 568/2006-OŠK dne 12. 6. 2006 účinného od 1. 9. 2006, čímž měla spáchat zločin (správně přečin) usmrcení z nedbalosti dle § 143 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku, když nebylo prokázáno, že tento skutek spáchala obžalovaná.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonné lhůtě odvolání jednak obžalovaná A. D. a jednak státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Domažlicích. Státní zástupkyně zaměřila odvolání v neprospěch obžalované A. D. do výroku o vině i trestu a Mgr. Y. Z. do zprošťujícího výroku rozsudku a písemně je odůvodnila. Poukazuje na to, že již v samém počátku hlavního líčení byla ze strany státní zástupkyně k upřesnění popisu skutku z hlediska konkrétních předpisů doplněna skutková věta podané obžaloby tak, že na konci 14. řádky skutkové věty podané obžaloby za slova „ustanovení § 415 zákona č. 40/1964 Sb. v platném znění“ byla vložena formulace „§ 29 odst.2 zákona č. 561/2004 Sb. v platném znění ve spojení s § 6 vyhlášky Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy č. 263/2007 Sb. v platném znění“, když následující zbytek skutkové věty byl ponechán beze změn. Napadeným rozsudkem okresního soudu byla obžalovaná A. D. uznána vinnou spácháním zločinu usmrcení z nedbalosti dle § 143 odst.1, 2 trestního zákoníku při pozměněné formulaci skutkové věty s tím, že bylo shledáno toliko porušení ustanovení § 6 odst.4 vyhlášky Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy č. 263/2007 Sb., kterou se stanoví pracovní řád pro zaměstnance škol a školských zařízení zřízených ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy, krajem, obcí nebo dobrovolným svazkem obcí, v platném znění a byl jí uložen trest odnětí svobody v trvání jednoho roku, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou let. Obžalovaná Mgr. Y. Z. pak byla zproštěna obžaloby pro žalovaný skutek. S tímto rozhodnutím se státní zástupkyně neztotožňuje. Nelze souhlasit s odůvodněním, že v dané věci není možné klást obžalované D. za vinu obecné porušení prevenční povinnosti dle § 415 zákona č. 40/1964 Sb. v tehdy platném znění, neboť u ní existuje speciální právní povinnost jako pedagogického pracovníka a rovněž soud neshledal porušení metodického pokynu označeného v obžalobě, neboť ten má pouze doporučující charakter a není tedy právně závazný. Dále bylo poukazováno na to, že nebylo provedeným dokazováním prokázáno porušení žádné povinnosti podle ustanovení článku 17 metodického pokynu, když pravidla jím stanovená byla ze strany obžalované dodržena. Pokud jde o neshledání právní povinnosti ve vztahu k § 29 odst. 2 školského zákona, když je zřejmé, že toto ustanovení upravuje toliko právní povinnosti škol jako právnických osob a nikoliv zaměstnanců - pedagogických pracovníků, a s argumentací ve vztahu k ustanovení § 6 vyhlášky č. 263/2007 Sb., kde soud konstatuje, že toto provádí nikoliv zákonné citované ustanovení školského zákona, ale jde o prováděcí předpis ve vztahu k zákoníku práce, s touto argumentací se státní zástupkyně ztotožňuje. Byť ustanovení § 415 zákona č. 40/1964 Sb. v tehdy platném znění je formulováno obecně, lze dovodit, že jsou jím chráněny důležité zájmy – život a zdraví a tudíž i porušení tohoto ustanovení je nutno s ohledem na konkrétní okolnosti považovat za porušení důležité povinnosti dle § 143 odst.1, 2 trestního zákoníku. Tento závěr byl opakovaně

judikován rozhodnutími Nejvyššího soudu ČR a státní zástupkyně odkazuje na příslušná rozhodnutí, např. 5 Tdo 378/2002, 7 Tdo 767/2006 a zejména 6 Tdo/2011 – zde je chybně uvedena spisová značka. Je nepochybné, že porušení této zákonné povinnosti je nutno oběma obžalovaným klást za vinu. Má dále za to, že oběma obžalovaným je nutno klást za vinu i porušení ustanovení článku 17 Metodického pokynu k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví dětí a žáků ve školách a školských zařízeních zřizovaných městskou částí Praha 10 vydaného odborem školství Městské části Praha 10 pod č.j. 568/2006-OŠK dne 12. 6. 2006 účinného od 1. 9. 2006, neboť tímto ustanovením je kladena povinnost přímo pedagogickému pracovníku, nikoli školskému zařízení, jak bylo namítáno obhajobou obžalované D[REDACTED]. S tímto ustanovením je pedagogickému pracovníkovi uloženo, aby osobně ověřil bezpečnost místa pro koupání, vymezil prostor, kde se mohou žáci pohybovat (plavat) a učiní taková opatření, aby měl přehled o počtu koupajících se žáků ve skupině. Obžalovaná D[REDACTED] i toto ustanovení porušila, neboť bylo jednoznačně prokázáno, že neměla přehled o tom, kde se nezl. poškozený B[REDACTED] nalézal, vůbec nepostřehla, že se po skoku do vody nevynořil a to zjistila až poté, co na to byla upozorněna dalšími dětmi, což jednoznačně vyplývá z vyjádření svědků nezl. R[REDACTED], S[REDACTED] a K[REDACTED] R[REDACTED], kdy tato svědkyně dokonce uvedla, že seděla k dětem na molu zády. Obdobnou skutečnost uvedla i svědkyně R[REDACTED] Č[REDACTED], tj. že obžalovaná D[REDACTED] seděla ke skákajícím klukům zády a přitom měla nohy ve vodě. I obžalované Z[REDACTED] je nutno klást za vinu porušení této povinnosti, neboť to byla ona, která předmětnou lokalitu zvolila ke koupání a dle názoru státní zástupkyně nedostatečně ověřila bezpečnost místa zvoleného pro koupání nezletilých dětí. Státní zástupkyně poukazuje na to, že obě obžalované zvolily ke koupání 18 nezletilých dětí ve věku kolem 13 let lokalitu zvanou Lomeček, což je zatopený lom s různou hloubkou až do hloubky cca 10 metrů a nedostatečně ověřily bezpečnost místa pro koupání, což jim ukládá shora citovaný metodický pokyn. Pro koupání pak zvolily místo v okolí ukotveného mola, respektive obžalovaná Z[REDACTED], ač uvedla, že je považovala za rizikové a obžalovaná D[REDACTED] proti tomuto rozhodnutí nic nenamítala a ztotožnila se s ním. I přes takto nevhodně zvolené místo ke koupání, kdy navíc obě obžalované uváděly, že tam bylo koupajících více a nemohly mít dostatečný přehled, kde se které dítě nachází, připustily velmi rizikové chování dětí, a to skákání z mola. Pokud obžalovaná Z[REDACTED] uváděla, že ona skákání zakázala a v rozhodné době žádné skoky neviděla a neslyšela ani zvuk odpovídající skoku do vody, pak lze mít za to, že buď nevypovídá pravdu anebo nedostatečně prováděla dozor nad dětmi, neboť z vyjádření svědků R[REDACTED] a S[REDACTED], tak i z vyjádření obžalované D[REDACTED] je nade vší pochybnost prokázáno, že v době osudného skoku poškozeného B[REDACTED] nešlo o ojedinělý skok, ale že on a shora jmenovaní svědci v té době skákali opakovaně 15 až 20 minut a obžalovaná Z[REDACTED] v té době plavala zhruba 10 metrů od mola. I ona tedy musela skákající chlapce vidět a přesto v tak dlouhé době nijak nezasáhla a je tedy zřejmé, že buď skákání do vody nebylo zakázáno, anebo pokud zakázáno bylo, tak tento zákaz nebyl dodržován. Výpovědi svědků I[REDACTED] R[REDACTED] a P[REDACTED] S[REDACTED] považuje státní zástupkyně za zcela rozhodující a z nich vyplývá, že obžalovaná D[REDACTED] si vůbec nevšimla toho, že poškozený po skoku nevyplaval, nejprve si myslela, když jí to řekli, že hovoří o vrabci - ptákově, teprve poté co jí sdělili, že mluví o P[REDACTED], tak vyskočila, šla se podívat k molu a teprve poté začala poškozeného hledat. Tito dva svědci nemohli být ve své výpovědi, kterou učinili 20.6.2013, nijak ovlivnění. Státní zástupkyně má také výhrady k hodnocení výpovědi dalších nezletilých svědků. Zdůrazňuje, že svědci jsou osoby útlého věku a vypovídaly o okolnostech, za kterých došlo k těžkému zranění jejich spolužáka a následně i jeho úmrtí. Jejich vyjádření jsou však v základních rysech shodná, a to v tom, že již v [REDACTED] jim bylo ze strany třídní učitelky obžalované Z[REDACTED] sděleno, že se na výletě budou koupat v zatopeném lomu, kde je hloubka, ač v plánu pobytu byla návštěva Lomečku plánována pouze jednou a v té době nemohlo být

známo, že budou značně vysoké teploty, které odůvodní změnu plánu výletu. Shodli se i v tom, že do vody měli chodit po skupinkách, co do počtu dětí ve skupinkách se jejich výpovědi liší, avšak shodují se v tom, že toto se moc nedodržovalo a někdy byla ve vodě celá třída. Pak uváděli rozdílné skutečnosti k tomu, zda jim bylo dovoleno skákat, avšak téměř všichni uvedli, že do vody se fakticky skákalo. Pokud pak jejich vyjádření byla rozdílná v tom, kde v rozhodný okamžik právě která vyučující byla, lze to pochopit i tím, že pokud se chodili koupat denně, mohlo jim toto splývat, ale tato okolnost byla jednoznačně objasněna. Z jejich vyjádření vyplývá i to, že se různě pohybovali po objektu lomu a i z toho je zřejmé, že obžalované nad nimi nemohly mít dostatečnou kontrolu a je evidentní, že s ohledem na rizikovost místa nebyl dozor nad dětmi dostatečný. Státní zástupkyně rovněž nesouhlasí s tím, že ve skutkové větě odsuzujícího rozsudku ve vztahu k obžalované D. [REDAKCE] je uvedena skutečnost, že poškozený B. [REDAKCE] byl nalezen po bližší nezjištěné době nejdéle do 4 minut od skoku do vody, když tento údaj není dostatečně objektivizován. Poukazuje na hrubý nepoměr ve vyjádření svědka Z. [REDAKCE] v hlavním líčení oproti jím uváděnému údaji ihned po skutku, který byl sice procesně nepoužitelný úkon, avšak takovýto hrubý časový nepoměr je alarmující. K tomuto závěru státní zástupkyně došla i po zhodnocení výpovědi svědkyně MUDr. M. [REDAKCE], která také nedokázala odhadnout časový odstup, kdy došlo k vylovení chlapce z vody. Státní zástupkyně nesouhlasí se zprošťujícím výrokem ve vztahu k obžalované Z. [REDAKCE]. Má za to, že bylo dostatečně prokázáno, že z její strany došlo k závažnému porušení jejích povinností jako pedagogického pracovníka majícího dozor nad svěřenými dětmi. To, že v daném okamžiku přímý dohled nad nezletilým prováděla obžalovaná D. [REDAKCE], jí nemůže zprostit odpovědnosti za to, že si důsledně neplnila své povinnosti vyplývající z jejího zaměstnání jako pedagogického pracovníka, neboť na místě samém byla přítomna a bylo v jejích možnostech a zejména bylo její povinností přijmout takové opatření, aby k takové situaci nedošlo. Dle názoru státní zástupkyně se obě obžalované stíhaného jednání dopustily ve vědomé nedbalosti. Ve vztahu k obžalované D. [REDAKCE] pak státní zástupkyně má za to, že skutek, tak jak je popsán ve výroku napadeného rozsudku neobsahuje porušení důležitých povinností obžalovanou vyplývajících z jejího zaměstnání a uložených jí podle zákona, jak bylo shora uvedeno a rovněž časový údaj ve vztahu k době, kdy měl být poškozený nejdéle nalezen, neodpovídá provedenému dokazování. Má za to, že trest odnětí svobody uložený na samé spodní hranici zákonné trestní sazby neodpovídá všem okolnostem věci, kdy sice obžalovaná vyjádřila lítost nad následkem, avšak v rámci své obhajoby nepřipustila jakékoli pochybení ze své strany. S ohledem na vyslovenou lítost a dosavadní bezúhonnost má státní zástupkyně za to, že trestem přiměřeným by byl trest výše nad spodní hranicí trestní sazby, když i doba podmíněného odložení by měla být minimálně o šest měsíců až jeden rok delší. Navrhuje proto, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc vrácena okresnímu soudu k novému rozhodnutí.

Obžalovaná D. [REDAKCE] zaměřila své odvolání do všech výroků napadeného rozsudku a odůvodnila je prostřednictvím svého obhájce. Má za to, že řízení je zatíženo podstatnou vadou, a sice že nebyla dodržena lhůta stanovená v § 198 odst.1 trestního řádu, neboť přednesená obžaloba se odchyluje od obžaloby, kterou obdržela při předvolání k hlavnímu líčení. Nedodržení lhůty namítala ihned po přednesu změněné obžaloby, nebylo jí v tom však vyhověno. Pokud se však přednes obžaloby odchýlil od písemného vyhotovení, nejedná se o formalitu, když skutek je kvalifikován podle § 143 odst.1, 2 trestního zákoníku a pro naplnění této skutkové podstaty je rozhodující porušení důležité povinnosti vyplývající ze zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce nebo uloženou podle zákona. Porušení takové důležité povinnosti je znakem této skutkové podstaty a musí být vyjádřena v popisu skutku. S tím souvisí i další pochybení a to je, že soud nevyložil, v čem spatřuje podmínky tzv. důležité

povinnosti pro potřeby aplikace přísnější kvalifikace u § 6 odst.4 vyhlášky č. 263/2007 Sb. Toto ustanovení je obecné povahy a napadený rozsudek postrádá rozbor toho, proč zrovna toto ustanovení soud považuje za tzv. důležitou povinnost. Zcela stranou posouzení soudu zůstala otázka toho, zda a jaké pokyny ředitele ve smyslu řečeného ustanovení byly vydány a jakým způsobem byly porušeny. Ustanovení řečené vyhlášky jako takové bez dalšího není možné považovat za důležitou povinnost ve smyslu § 143 odst.1, 2 trestního zákoníku. Právě doplnění tohoto ustanovení proběhlo až v rámci přednesu obžaloby, po kterém byla v témže hlavním líčení vyslýchána. S napadeným rozsudkem souhlasí v tom, že nelze dospět k závěru o porušení konkrétních právních povinností, neboť soud konstatoval, že pod pojem výkonu nedostatečného dozoru nelze podřadit výběr předmětného přírodního koupaliště, ani skoky dětí do vody, že byla stanovena dostatečná pravidla pro chování žáků a vymezen prostor pro koupání a že neporušila prevenční povinnost ani nebylo prokázáno porušení metodického pokynu v článku 17 ani § 29 odst.2 školského zákona a umístění cedulky na vlastní nebezpečí na vratech areálu bez ohledu na dobu umístění není rozhodující. Soud jako hlavní trestně právní relevantní příčinu smrti chlapce považuje porušení povinnosti dozoru v okamžiku těsně po skoku chlapce z mola. Soud je toho názoru, že měla stát a nikoliv sedět na molu a vidět hladinu a také situaci pod hladinou a protože to podle soudu neudělala, byly ztraceny drahocenné okamžiky k reakci. Ve skutečnosti by však chlapec pod molo zaplavoval bez ohledu na to, jestli by stála či seděla a to, že se nevynořil, nemohla vůbec ovlivnit. Pokud podle soudu není příčinou ani skok ani pohyb chlapce ve vodě a dokonce v rozporu se znaleckým posudkem ani konstrukce mola, pak se může nabízet pouze jeden logický závěr, a to je nešťastná shoda okolností. Soud ji odsoudil za prodlení vedoucí k záchraně chlapce, aniž by ovšem toto prodlení kvantifikoval. Všechny děti byly zajedno v tom, že skočila do vody a hledala chlapce a stejně tak bylo prokázáno, že paní učitelka Z█████ zajistila pomoc správce Z█████, který se pro záchranu chlapce potápěl. Události, jak je popisují děti, nastaly ve velmi krátkém časovém sledu a i kdyby bylo relevantní to, že ji nejdříve děti řekly, že chlapec se nevynořil, pak ona spolehlivě vysvětlila, že by to zjistila vzápětí. Ze znaleckého posudku plyne, že příčinou nehody byla konstrukce mola a bezpečnostní situace na koupališti. Soud s tímto závěrem nesouhlasí, aniž by vzal v potaz i v zásadě stejné námitky zmocněnce poškozeného právě s ohledem na konstrukci mola a aniž by vysvětlil, proč takový názor zastává. Příčinou újmy na zdraví nebylo pár vět, které si řekli na břehu ohledně toho, že P█████ B█████ nevyplaval, ale příčinou bylo to, že se nemohl zpod tohoto mola sám dostat. To, že několik osob chtělo chlapce zpod mola dostat a nepodařilo se to dříve, než za 4 minuty, není důsledkem neschopnosti zachránců, ale je to důsledkem konstrukce mola. Proto je hodnocení soudu zásadně nesprávné. Dle svého pohledu vykonávala pedagogický dozor na výletě, o kterém byli rodiče informováni, program výletu byl předem znám a schválen. Na výlet jely děti, které absolvovaly předchozí plavecký kurz a všechny byly plavci. Areál Lomeček navštívila škola již dříve s jiným výletem. V areálu konkrétně i z mola se koupaly a skákaly i další děti v podobném věku. Za vstup do areálu zaplatili vstupné a molo vyhodnotili jako bezpečné, žádné místo s pozvolným vstupem nebylo pro děti ani vyhrazeno, ani nebylo používáno. Nikde v areálu nebylo výslovné upozornění na nebezpečná místa. Upozornění na nebezpečí týkající se mola nebo jiných míst nebylo nikde formou cedulí ani správcem ústně. Na webových stránkách areálu je informace v rubrice nabídka pro školy, které doporučuje areál vhodný pro návštěvu dětí od třetí třídy. Nic z toho v ní nevzbudilo podezření, že bere děti někam, kde je to podle soudu nebezpečné. Pokud jí soud klade za vinu, že neviděla, jak chlapec poté, co skočil do vody, zaplavoval pod molo a klade jí za vinu prodlení, nestanovil dobu, po kterou toto údajné prodlení trvalo. Chybí proto i závěr o tom, kdy chlapec měl být bez absence prodlení zachráněn a jak by se to projevilo na zdravotních následcích. Změněná skutková věta s ohledem na „blíže neurčenou dobu do 4 minut“ podle ní musí umožňovat i ten

závěr, že k prodlení prostě nedošlo. Podle jejího názoru nemůže soud nechat bez povšimnutí, že areál neodpovídá technickým normám, že někdo věděl o nebezpečí pro děti a že ta samá osoba, aniž by je varovala nebo upozornila, si nechala za vstup dětí do takového areálu zaplatit a přesto to nepřerušuje příčinnou souvislost. Soud to považuje za okolnost, která je měla přimět, aby o to intenzivněji vykonávaly dozor nad dětmi, tedy za okolnost svědčící v jejich neprospěch. Skutková zjištění jsou poznamenána zapovězenými jevy, jako je deformace důkazů, opomenutí důkazu a nedostatečné skutkové zjištění. Konkrétně jde o to, že soud nehodnotí a nečiní žádné závěry z informací na internetu o areálu Lomeček, a dále soud nehodnotí to, že v ten den byla voda zakalená a za 20 let nebyla tak špatná viditelnost. To je v rozporu s údajně inzerovanou křišťálově čistou vodou a jednak to bohužel přispělo i k tomu, že byla ztížena záchrana chlapce. Soud považuje výpověď svědka Z. [redacted] za převážně věrohodnou, přesto ponechal stranou např. jeho celkem zásadní tvrzení, že údajně když někdo přijde s dětmi, tak jen zepředu a že se nestalo, že někdo nechal děti skákat. To je v rozporu přinejmenším s výpovědí Dr. M. [redacted], která nejenže ten den byla na mole se svými dětmi a nechala je tam skákat, protože jim to přišlo zábavnější. Další nehodnocený rozpor je ve svázaných petlahvích pod molem. Ty mohly přispět k tomu, proč se P. [redacted] B. [redacted] nedostal zpod mola. O tom vypovídaly děti a vyjadřovala se k tomu i ona. Správce to popřel. Soud nemohl však pečlivě hodnotit výpovědi dětí, protože jinak by musel zákonitě narazit na to, odkud by děti věděly o oněch provazech nebo svázaných petlahvích, kdyby se to nedozvěděly minimálně od správce. Jaký by měly děti důvod o tom mluvit, jakou by měly motivaci si vymýšlet. Tutéž otázku si lze položit i u správce. Co se týče dodatečně vylepené cedule „na vlastní nebezpečí“ nebo dokonce usvědčujících okolností, soud z výpovědi dětí vychází. To, že se nezjistilo, jestli jsou petlahve svázané či ne, nemůže jít k její tíži, neboť ohledání místa činu je věcí policie a tohoto pohledu se tímto směrem zřejmě nikdo nezabýval. Samostatnou kapitolou je znalecký posudek z oboru sport, odvětví sportovních zařízení, specializace – bezpečnost a ochrana zdraví na bazénech, koupalištích a akvaparcích. Znalec mj. v posudku shledal porušení odvětvové technické normy TNV 940920, avšak dle názoru soudu odvětvová technická norma výše citovaná není součástí právního řádu a má tak toliko doporučující charakter a pochybení na straně provozovatele z hlediska právních povinností tak lze shledat toliko v nevýdání návštěvního řádu, což ostatně připustil i svědek Z. [redacted]. S tímto hodnocením soudu však nesouhlasí, a poukazuje např. na judikát NS 6 Tz 35/87, kde je uvedeno, že povinnost předvídat možnost způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem při výkonu některých povolání vyplývá nejen z bezpečnostních předpisů publikovaných ve sbírce zákonů, ale i z technických norem. Procesní postup soudu je rovněž zvláštní, nejdříve posudek provedl za souhlasu stran k důkazu, z čehož je zřejmé, že neměl pochybnosti o jeho správnosti a úplnosti, následně však v rozsudku podstatně pasáže tohoto posudku zcela pominul a dokonce o části posudku uvedl, že se znalec dopustil překročení svého oprávnění a se znalcem nesouhlasil k otázce konstrukce mola. K otázce konstrukce mola však soud nepodává žádný vlastní úsudek. Obhajoba předložila posudek, který konstrukci mola za problém považuje. Stejně tak podle posudku mohlo mít vliv na následek nehodového děje porušení technické normy TNV 9400920. Soud však své závěry nijak nevysvětlil. Pokud soud dochází k závěru o tom, že normy jsou doporučujícího charakteru, měl by uvést, co z toho dovozuje, zda je správce mohl porušit bez následku, zda je neporušil a zda je naopak právě správce (klub) těmito normami vázán, na rozdíl od někoho, kdo koupaliště neprovozuje. Připustíme-li, že normy mají jen doporučující charakter a nezavazují konkrétně provozovatele plaveckých areálů, tak akceptujeme situaci, že provoz koupališť a bazénů z hlediska bezpečnosti není regulován vůbec. Soud se měl zabývat aplikací příslušných norem, neboť jejich porušením došlo k tomu, že se děti koupaly v místě, které správce znal jako nebezpečné a neoznačil ho. Kdyby totiž alespoň jednou, byť ústně, sdělil, že

molo je nebezpečné nebo je jako nebezpečné označil cedulí nebo vyvěšeným návštěvním řádem, děti by se tam prostě nekoupaly. Znalecký posudek uvádí, co všechno v areálu nebylo dodrženo. Svědek Z■■■■ připustil jen nevydání návštěvního řádu a soud se s ním ztotožnil. Soud však svoji úvahu blíže nevysvětlil a proto hodnocení soudu směrem ke svědkovi Z■■■■ je zvláštní. Soud by měl uvést, jaký důsledek pro danou věc mělo nevydání návštěvního řádu, a to se nestalo. Přese všechny výhrady ke znaleckému posudku soud činí ten závěr, že areál lomu je pro koupání rizikovým místem, a to jednak kvůli svojí povaze a jednak s ohledem na absenci bezpečnostních standardů a vybavení obvyklých pro jiná koupaliště, a proto měly o to intenzivněji vykonávat dozor. Soud tedy použije znalecký posudek v té části, kde se hovoří o absenci bezpečnostních standardů, spojí to s rizikovostí místa, učiní rozdíl mezi přírodním koupalištěm a jiným koupalištěm, aniž by to vysvětlil a tuto absenci bezpečnostních standardů, za kterou odpovídá provozovatel, a která je dle znalce v rozporu s TNV, jí přičte k tíži. To je v rozporu nejen s běžnou logikou, ale např. i s nálezem III ÚS 398/97, II ÚS 1975/08. Pokud je podle rozsudku zásadní relevantní trestněprávní příčinou jenom to, že reagovala údajně se zpožděním, aniž by toto zpoždění soud kvantifikoval a blíže ozřejmil, pak zcela evidentně rozsudek neobsahuje další logicky se nabízející úvahy, se kterými se měl vypořádat. Soud by měl určit, kdo měl primárně povinnost chlapce zachraňovat a kdo se prodlení dopustil. V jejím případě je soud kategorický, neměla sedět na mole a pozorovat hladinu, ale stát a pozorovat i situaci pod hladinou, avšak ani tímto výkonem dozoru by neovlivnila skok a zaplutí pod hladinu. Děti vypověděly, že pro P■■■■ B■■■■ skočila hned do vody. Soud by tedy měl stanovit, kdy dříve pro chlapce měla skočit a co dalšího po skoku zanedbala a zejména v jaké době. To se nestalo. Také by se měl soud zabývat tím, zda to byla ona jediná, kdo měl pro chlapce skočit, nebo zda se mohla spoléhat i na to, že tam bude zajištěna první pomoc a kdo ji měl poskytnout. V provozním řádu je uvedeno, že první pomoc poskytuje provozovatel. Ani to však soud blíže nezkontroluje. Posudek přitom obsahuje vyčerpávající odpověď na to, jaká bezpečnostní opatření může očekávat návštěvník koupaliště a s tím se soud rovněž nevypořádává. Má za to, že soud v podstatné části nejasně a neúplně zjistil skutkový stav a nevypořádal se se všemi podstatnými okolnostmi pro rozhodnutí. Z hlediska pochybení při provádění důkazů došlo k nesprávným skutkovým zjištěním, některé důkazy bude třeba opakovat a proto navrhuje, aby napadený rozsudek byl zrušen a vrácen nalézacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí a pokud odvolací soud zopakuje některé důkazy, zejména znalecký posudek z oboru sport, specializace bezpečnost a ochrana zdraví na bazénech, koupalištích a akvaparcích a doplní dokazování výsledkem znalce, navrhuje, aby jí obžaloby zprostil.

Krajský soud v Plzni z podnětu podaných odvolání přezkoumal postupem dle § 254 odst.1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku napadených odvoláními, i správnost postupu řízení, které vydání rozsudku předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.

V řízení předcházejícím vydání napadeného rozsudku sice okresní soud pochybil, pokud neposkytl obžalovaným další lhůtu k přípravě na hlavní líčení poté, kdy byla obžaloba při přednesu v úvodu hlavního líčení doplněna, avšak vzhledem k tomu, že poté bylo hlavní líčení ještě opakovaně odročováno, měly obě obžalované možnost se připravit a na doplnění obžaloby reagovat. V tomto pochybení tedy není spatřováno podstatné zkrácení práva na obhajobu obou obžalovaných a nešlo o tak zásadní pochybení, aby kvůli němu bylo nutné hlavní líčení opakovat.

Krajský soud však dospěl k závěru, že dokazování, tak jak bylo okresním soudem provedeno, je dosud neúplné, okresní soud navíc provedené důkazy nezhodnotil zcela důsledně v souladu s ustanovením § 2 odst.6 trestního řádu a jeho skutková zjištění jsou neúplná. V některých částech si odůvodnění napadeného rozsudku i odporuje a skutková zjištění proto budí pochybnosti. Zprošťující výrok rozsudku ve vztahu k obžalované Mgr. A. Z. pak je zcela nedostatečně odůvodněn a je z tohoto důvodu nepřezkoumatelný.

Okresní soud především pochybil, pokud v rozporu se zásadou bezprostřednosti a ústnosti postupem dle § 102 odst.2 trestního řádu přečetl veškeré výpovědi nezletilých dětí, které byly vyslechnuty v přípravném řízení jako svědci. Podle § 102 odst.1 trestního řádu je-li jako svědek vyslýchána osoba mladší než 18 let o okolnostech, jejichž oživování v paměti by vzhledem k věku mohlo nepříznivě ovlivňovat její duševní a mravní vývoj, je třeba výslech provádět zvlášť šetrně a po obsahové stránce tak, aby výslech v dalším řízení zpravidla už nebylo třeba opakovat; podle odstavce druhého téhož zákonného ustanovení pak v dalším řízení má být taková osoba vyslechnuta znovu jen v nutných případech. V řízení před soudem je možno na podkladě rozhodnutí soudu provést důkaz přečtením protokolu nebo přehráním obrazového a zvukového záznamu pořízeného o výsledku provedeném prostřednictvím videokonferenčního zařízení i bez podmínek uvedených v § 211 odst.1 a 2. V tomto případě však nebyla splněna podmínka, že výslech se týkal okolností, jejichž oživování v paměti by vzhledem k věku mohlo nepříznivě ovlivňovat duševní a mravní vývoj nezletilých dětí. Navíc žádní jiní svědci osudného skoku a dalších událostí přítomni nebyli a z tohoto pohledu jsou jejich výpovědi velmi důležité. Nezletilé děti proto musí být vyslechnuty před soudem a okresnímu soudu krajský soud ukládá, aby výslechy svědků S., R., K., R., H. a Č. po řádném poučení odpovídajícím jejich věku provedl. Výpovědi dětí pak musí důsledně v souladu s ustanovením § 2 odst.6 tr. řádu hodnotit, což se dosud nestalo a v tomto směru je nutné přisvědčit všem námitkám státní zástupkyně.

Okresní soud také pochybil, pokud nevyslechl před soudem znalce, který podal posudek z oboru sport, odvětví sportovní zařízení, specializace – bezpečnost a ochrana zdraví na bazénech, koupalištích a akvaparcích. Zde je třeba zcela přisvědčit námitkám obžalované D., že postup soudu nebyl správný, kdy nejprve posudek provedl za souhlasu stran k důkazu dle § 211 odst.5 trestního řádu a následně podstatné pasáže z posudku zcela pominul a dokonce o části posudku uvedl, že se znalec dopustil překročení svého oprávnění a dokonce se znalcem polemizoval v otázce konstrukce mola. V takovém případě měl okresní soud znalce vyslechnout a všechny sporné či nejasné otázky objasnit. Dále okresní soud vyslechně znovu svědka Z., jehož výslech byl zatím proveden nedostatečně, a to zejména vzhledem k tomu, že v přípravném řízení nebylo dostatečným způsobem provedeno ohledání místa činu, konkrétně předmětného mola. Ve spise je sice náčrtek mola a svědek Z. se k jeho konstrukci vyjadřoval, avšak jeho výslech je třeba provést znovu, a to zejména se zaměřením na to, jak vysoko nad hladinou vody byla podlaha mola a co přesně se pod molem nacházelo.

Zcela nedostatečné a vadné jsou úvahy soudu, pokud se zabývá a hodnotí porušení povinností, jichž se měly dle obžaloby dopustit obě obžalované. Okresní soud nemá pravdu, pokud uvádí, že není namístě brát v úvahu § 415 občanského zákoníku v tehdy platném znění a článek 17 metodického pokynu k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví dětí a žáků ve školách a školských zařízeních zřizovaných městskou částí Praha 10 vydaného odborem školství Městské části Praha 10 pod č.j. 568/2006-OŠK dne 12.6.2006 účinného od 1.9.2006. Okresní soud se podrobně těmito předpisy vůbec nezabývá a v tom je spatřováno jeho pochybení. Tyto předpisy by měly být okresním soudem citovány a podrobně zdůvodněno,

zda byly porušeny nebo ne. Ustanovení § 415 zákona č. 40/1964 Sb. v tehdy platném znění stanoví, že každý je povinen si počínat tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, na majetku, na přírodě a životním prostředí. Přestože jde o obecně formulované ustanovení, je nutno je na tento případ vztáhnout. Okresní soud musí podrobně odůvodnit, zda obě obžalované porušily či nikoliv toto ustanovení, v případě, že ano, zda jde o porušení důležité povinnosti či nikoliv. Stejně tak musí okresní soud posoudit, zda došlo k porušení ustanovení článku 17 shora citovaného metodického pokynu.

Hodnocení důkazů okresním soudem je vadné i v tom smyslu, že dospívá k závěru, že molo a jeho konstrukce není rozhodující pro vznik této tragické události a pro posouzení celé věci. V tom okresní soud nemá pravdu, naopak dle názoru krajského soudu je konstrukce mola rozhodující. Nebezpečí, jak se i projevilo, spočívalo právě v konstrukci mola, hloubce vody a výše hladiny vody pod molem. Je třeba zdůraznit, že tím způsobem, jak děti skákaly, tzn. po nohou, se dostávaly do vody nehlouběji a v tom spočívalo nebezpečí, neboť skákaly blízko mola a pod vodou v hloubce mohly ztratit orientaci a ocitnout se pod molem, jak se to stalo i poškozenému P. B. Okresní soud by se tedy měl znovu zabývat tím, co obě obžalované o konstrukci mola věděly, jaká byla jejich snaha zjistit potřebné údaje a zda v tomto směru došlo ze strany obou učitelek ke splnění povinnosti náležité opatrnosti. Jak vyplývá z provedených důkazů, Mgr. Z. věděla, že molo není bezpečné, dokonce uváděla, a děti to i potvrdily, že jim zakázala molo podplavávat s tím, že by je odtamtud nikdo nedostal, a také uvedla, že dětem zakázala z tohoto mola skákat. Tento zákaz skákání však nebyl respektován, a je otázkou nového hodnocení důkazů, aby okresní soud najisto uvedl, zda i obžalovaná Mgr. Z., která byla vedoucí celého výletu, mohla vědět, že její příkaz spočívající v zákazu skákání je respektován či nikoliv. I na tuto otázku by měly být výsledky dětí zaměřeny.

Zcela nedostatečně je prozatím v napadeném rozsudku řešena otázka včasnosti zásahu a otázka doby, kdy byl poškozený chlapec z vody vyloven. Několik dětí ve svých výpovědích uvádělo, že slyšely bouchání zpod mola a tvrdily obžalované D., že P. B. je pod molem. První záchrana tedy měla směřovat pod molo a nikoliv kolem mola. S tím ovšem souvisí i to, že záchrana je nebezpečná, což je řešeno ve znaleckém posudku z oboru sportu. Okresní soud bude muset zdůvodnit, zda s tím měly obě obžalované počítat, že může k takovéto situaci dojít, a že tam není nikdo, kdo by jim s případnou záchranou dětí pomohl. Svědek Z. tam byl pouze náhodou, a na to se obžalované nemohly spoléhat, čímž by se měl okresní soud ve svých úvahách znovu vrátit k tomu, zda výběr lokality, konkrétně to, že děti skákaly do vody z plovoucího mola, byl zvolen zodpovědně a zda nedošlo k porušení povinností uvedených v § 415 občanského zákoníku v tehdy platném znění a § 17 shora citovaného metodického pokynu.

Okresní soud také zatím nedostatečně vysvětlil, na základě čeho dospěl k závěru, že chlapec byl nalezen po bližší nezjištěné době nejdéle do čtyř minut od skoku do vody. Takovýto závěr nevyplyvá z provedených důkazů a okresní soud se tím bude muset znovu zabývat.

Z výše uvedeného je zřejmé, že okresní soud se dopustil celé řady pochybení, doplnění dokazování bude rozsáhlejší a přesahuje možnosti odvolacího soudu. Proto byl napadený rozsudek zrušen v celém rozsahu a věc vrácena okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí. Okresní soud po doplnění dokazování, tak jak mu bylo uloženo, bude znovu pečlivě všechny provedené důkazy hodnotit, tak jak mu ukládá ustanovení § 2 odst.6 trestního

řádu, není vyloučeno, že provede i důkazy další, pokud jejich potřeba vyvstane, bude se zabývat všemi připomínkami a námitkami uvedenými jak v odvolání státní zástupkyně, tak obžalované D[REDACTED] a své rozhodnutí v souladu s ustanovením § 125 trestního řádu odůvodní. Krajský soud považuje za nutné zdůraznit pouze k námitce obžalované D[REDACTED], že i když okresní soud dospěje k závěru o spoluvinně správce na nešťastné události, o čemž není pochyb a vyplývá to jak ze svědeckých výpovědí, tak i ze znaleckého posudku z oboru sportu, nedošlo tím rozhodně k žádnému přerušení příčinné souvislosti ve vztahu k jednání obou obžalovaných a případné stíhání správce není věcí tohoto řízení. Nutno zdůraznit, že s provozním řádem byly obžalované seznámeny, včetně „koupání na vlastní nebezpečí“. Obžalovaná Z[REDACTED] navíc toto místo znala z předchozího pobytu, což sama uvedla.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

V Plzni 16.12.2014

JUDr. Eduard Wipplinger, v.r.
předseda senátu

Vypracovala: JUDr. Alice Bártová, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Jana Poláková